

Don Xosé Xabier Ron Fernández, con DNI 32656790 X, e domicilio a efectos de comunicación en Santiago (r/ Dublín , 8 baixo, dta.. Sede Comarcal de Esquerda Unida-IU), en calidade de Coordinador Comarcal de Esquerda Unida-IU, e de acordo co establecido na lexislación local presenta ao Pleno do Concello de Santiago a seguinte moción

MOCIÓN

COMPROMISOS PARA A ERRADICACIÓN DA POBREZA E DA DESIGUALDADE NA “SEMANA DE ACCIÓN GLOBAL CONTRA A POBREZA”

Ao igual que en anos anteriores, as diferentes plataformas, organizacións non gobernamentais, asociacións e colectivos convocan a “Semana de Acción Global contra a Pobreza” en denuncia do endebedamento dos países do Sur e a actividade das Institucións Financeiras Internacionais (IFI’s).

Esquerda Unida, como organización comprometida coa xustiza e o desenvolvemento sostible, amosa o seu compromiso coa iniciativa a escala internacional de Acción Global contra a Pobreza, desde o convencemento de que é posible conseguir a erradicación da pobreza.

É necesario seguir con medidas concretas como unha maior e mellor axuda oficial ao desenvolvemento, a abolición do 100% da débeda externa que o Estado español ten cos países do Sur e o cambio das normas de comercio internacional, sobre todo no referente ao dereito á alimentación e aos dereitos sociais e ambientais. Reclamamos un maior compromiso nas relacións económicas internacionais e, en concreto, desde o Fondo Monetario Internacional e o Banco Mundial, posto que máis que loitar contra a pobreza están profundando a pobreza a nivel internacional.

Máis de 3.000 millóns de persoas non teñen acceso a unha vida digna por mor das desigualdades que xera a globalización neoliberal. Esta situación existe de diferentes xeitos ao longo de todo o planeta. **A fame, enfermidades como a SIDA, a imposibilidade de acceder á sanidade básica, á educación ou ao auga potable, a discriminación da muller, as guerras ou os desprazamentos de poboación por conflitos son as distintas caras coa que aparece a pobreza e a inxustiza.**

Os últimos datos a nivel internacional ofrecen un panorama desolador. O desenvolvemento oficial de asistencia a África de parte de 22 países ricos membros da Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económico (*OCDE) caeu desde 106.000 millóns de dólares en 2005 a 103.000 millóns en 2006, segundo diversos estudos.

Ademais, a axuda monetaria da OCDE caeu desde unha media do 0,33 por cento do Produto Interior Bruto en 2005 ao 0,3 por cento en 2006, a pesar das promesas do G8 de aumentar os orzamentos de asistencia para o desenvolvemento a 0,7 por cento do PIB de cada país para 2015. O 55% da axuda global a África foi destinado só a 10 países, motivado por intereses estratéxicos máis que humanitarios de parte de Occidente.

No ano 2000 os Xefes e Xefas de Estado e de Goberno de 189 países acordaron oito Obxectivos de Desenvolvemento do Milenio en todos os países do mundo para o 2015. Segundo os informes, e se non se reforzan as accións de loita contra a pobreza, serán **800 millóns de persoas as que vivan con menos dun dólar ao día**, mentres que o compromiso internacional cifraba en 420 millóns a meta exposta polos Obxectivos do Milenio (*ODM). Sete anos logo desta firma atopámonos con moi poucos avances e lonxe de cumprir os obxectivos debido ás incoherencias que se están producindo desde os ámbitos institucionais e políticos.

As diferenzas entre os países continúan aumentando e, xa que logo, os parámetros de desigualdade. Os grandes procesos de internacionalización do capitalismo incrementaron aínda máis a brecha entre os países. O 20% máis rico do planeta conta co 85% da riqueza, mentres o 20% máis pobre dispón do 1,1%. O crecemento económico dos últimos anos non permitiu unha mellora das condicións de vida da maioría da poboación, nin contribuíu a garantir os dereitos humanos.

Con respecto á toma de medidas para garantir a sustentabilidade ambiental é urxente a loita contra a pobreza. Loitar contra o cambio climático para erradicar a pobreza esixe optar por un novo modelo económico e enerxético de desenvolvemento sostible, baseado nos dereitos humanos. España incrementou o seu consumo enerxético un 90% en tan só 20 anos e tamén se atopa entre os países mediterráneos de maior consumo de auga. Os países ricos utilizan 250 litros de auga por persoa ao día, mentres as persoas pobres 10 litros. En menos dun cuarto de século, calcúlase que dous terzos da poboación mundial non terán acceso adecuado ás subministracións de auga doce.

Mentres non se aposte pola cooperación ao desenvolvemento e por unhas relacións máis xustas entre os países do norte e do sur, o drama da inmigración que estamos vivindo non vai diminuír por moito control de fronteiras que se aumente, e por moito endurecemento de leis de estranxeiría se proxecten. Neste sentido desde Esquerda Unida pensamos que é insostible un modelo económico que impide a 3.000 millóns de persoas o acceso a unha vida digna, que enriquecen a uns poucos e condena á maioría á pobreza.

Desde Esquerda Unida, seguimos expoñendo o noso compromiso co 0,7% do PIB para Axuda Oficial ao Desenvolvemento. Este é un compromiso internacional asumido por España e polo conxunto dos países da *OCDE, desde o Cume de Estocolmo de 1972 e que o sistemático incumprimento dos compromisos en materia de cooperación ao desenvolvemento ao longo de moitos anos está

producindo máis diferenzas sociais, máis fame negra, máis refuxiados, máis pobres.

Fronte a esta realidade que empuxa a centos de miles de persoas a emigrar dos seus países, os países ricos continúan coas súas políticas neoliberais que impiden o desenvolvemento xusto e equitativo destes, e cada vez gastan máis diñeiro en facer máis altos os valos, máis extensos os muros que esnaquizan vidas ou en mellorar a vixianza das fronteiras. Pero mentres persista a desigualdade, non haberá fronteira que pare os movementos dos e as migrantes, a non ser, claro está, mantendo unha persistente insistencia na retención de persoas en aeroportos convertidos en improvisados cárceres, na negación de visados, en definitiva na negación dos dereitos máis consubstanciais á condición humana: vivir con dignidade.

Pero a pobreza e a desigualdade tamén estenden o seu raio de acción cada vez máis no seo dos países ricos creando o que xa se dá en chamar Cuarto Mundo, isto é, o universo dos que viven na soleira da pobreza por mor de, entre outros factores, empregos precarios e mal remunerados a cambio de xornadas abafantes, e no mundo das persoas maiores, maiormente na poboación feminina, unhas xubilacións e pensións que a duras penas dan para chegar a fin de mes. Nese sentido, estudos de diversas organizacións afirman que o 20% das familias compostelás vive nesas condicións. Para estas persoas unha das formas máis eficaces de loitar contra a desigualdade e a pobreza e situálas en condicións de igualdade son **a defensa dos servizos públicos dos procesos de privatización**. Dignificar os servizos públicos, estender o seu raio de acción e a súa eficacia e eficiencia conlevarán, necesariamente, a mellora da calidade de vida para as persoas que non teñen patrimonio. Ao mesmo tempo, apostar por un emprego digno e con dereitos é apostar contra a erradicación da pobreza e das desigualdades tanto no eido supralocal coma local (de feito, no contorno máis inmediato, en Compostela hai máis de 5200 persoas desempregadas, un 20% da poboación non chega aos 6000 euros anuais, e máis 2000 persoas maiores viven soas).

Por todo isto, o grupo de Esquerda Unida do Concello de Santiago de Compostela fai un chamamento á cidadanía a participar nas actividades que organizan os diversos colectivos entre o 14 e o 21 de outubro, contra a pobreza.

En base ao anterior propónse ao Pleno do Concello de Santiago que adopte o seguinte:

ACORDO

A.- O Concello de Santiago comprométese coa erradicación da pobreza. Para o que é fundamental:

1. Cumprir o compromiso asinado en 1972 na ONU de alcanzar o 0,7% do PIB para Axuda Oficial ao Desenvolvemento.
 2. Esixir o establecemento de taxas e mecanismos de control sobre as transaccións financeiras con carácter especulativo para contribuír ao financiamento do desenvolvemento (Taxa Tobin).
 3. Esixir a cancelación da débeda aos países máis pobres, así como comprometer o investimento dos recursos liberados na consecución dos Obxectivos do Milenio.
 4. Defender os servizos públicos dos procesos de privatización, co fin de asegurar que a educación, atención sanitaria, servizos sociais, recursos naturais, medicamentos, auga potable sigan sendo dereitos inalienables de todas as persoas.
 5. Apostar polo emprego digno e con dereitos como unha das formas máis útiles de erradicación da pobreza e loita contra as desigualdades.
- B.- Facemos un chamamento á cidadanía para participar activamente contra a pobreza e en cantas accións sexan convocadas con este obxecto.

Santiago, 10 de outubro de 2007